

עפ"ג 45585/11/20 - מדינת ישראל נגד פלוני (אסיר), 10-

בית המשפט המחוזי בחיפה

02 דצמבר 2020

עפ"ג 45585-11-20 מדינת ישראל נ' פלוני(אסיר)

בפני כב' הרכב השופטים:

סגן הנשיא, השופט אברהם אליקים - [אב"ד];

תמר נאות פרי;

רונית בש

מדינת ישראל

המערערת

נגד

פלוני (אסיר), 10-

המשיב

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום חיפה (כב' השופט זאיד פלאח) אשר ניתן במסגרת ת"פ 72573-06-20 ביום 4.11.2020.

ההלך קמא -

1. המשיב הורשע, בהתאם להודאתו, בביצוע העבירות הבאות: פציעת בת זוג (מכוח סעיף 335(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**")); תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בת זוג (עבירה מכוח סעיף 382(ג) לחוק העונשין); ואיומים (מכוח סעיף 192 לחוק העונשין).

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה המשיב, המשיב ובת זוגו, המתלוננת, עלו לארץ ביום 22.06.2020 והחלו את חובת הבידוד שחלה על המגיעים מחו"ל באותה העת. כבר בשעות הערב של אותו יום, עת אכלו בני הזוג את ארוחת הערב, צרך המשיב משקה אלכוהולי, החלה מחלוקת בין המשיב לבין המתלוננת בנוגע לצריכת אלכוהול, ואז - המתלוננת שפכה לכיור בקבוק אלכוהול על מנת למנוע מהמשיב לצרוך אותו, והמשיב עזב את הבית. כעבור כמה שעות, כאשר התאריך היה כבר 23.06.2020, בשעה 01:30, שב המשיב לבית כשהוא מדיף ריח חזק של אלכוהול. המתלוננת העירה לו על כך, החל ויכוח בין השניים, ואז הכה המשיב את המתלוננת באמצעות ידיו מספר פעמים וגרם לה לחבלות של ממש בדמות של סימנים כחולים ברגלה הימנית ובידה הימנית. בהמשך, ולאחר ששכבה המתלוננת על מיטתה בחדר השינה, המשיב ניגש למטבח, אחז בסכין, איים כי יהרוג את המתלוננת וכשניסתה המתלוננת לקום ולהתרחק, פצע אותה המשיב בראשה באמצעות הסכין שאחז בידו וגרם לה לחתך באורך 2 ס"מ שהצריך סגירתו בתפרים בביה"ח רמב"ם בחיפה.

3. במסגרת הטענות לעונש בבית המשפט קמא - המערערת עתרה למתחם ענישה הנע בין 12 ועד 30 חודשי מאסר בפועל, לרבות נוכח חומרת המעשים והצורך בהרתעה משמעותית בכל הנוגע לתקיפות אלימות של בן זוג כלפי בת זוגו, במיוחד תוך שימוש בסכין. המערערת אף התייחסה לכך שלמשיב אין עבר פלילי, וביקשה שיושת עליו מאסר בפועל למשך 20 חודשים, מאסר מותנה מרתיע, קנס והתחייבות כספית.

4. המשיב, באמצעות בא כוחו, ביקש להדגיש את הנסיבות החריגות של האירוע, כאשר מדובר בעבירות

שבוצעו ביום שבו הגיעו המשיב והמתלוננת לארץ, כאשר עלו ממדינה אחרת, וזאת לאחר נסיעות רבות וטיסה ממושכת, בעודם מותשים ונרגשים בשל העלייה. עוד התבקש בית המשפט קמא לתת משקל להודאה המידית של המשיב, לקבלת האחריות, ולעמדת המתלוננת - אשר הסבירה בבית המשפט קמא כי המדובר באירוע חד-פעמי וכי היא סלחה למשיב. לגבי מתחם העונש - נטען כי המתחם שהוצע מטעם המערערת אינו הולם והוצע מתחם המתחיל במאסר מותנה ומגיע עד כדי מספר בודד של חודשי מאסר, אותם ניתן לרצות בעבודות שירות, לכל היותר. הודגש כי המשיב נתון במעצר כ-4 חודשים, נכון ליום שמיעת הטיעונים לעונש, ולמעשה הוא עצור מיום עלייתו לארץ, כך שבית המשפט התבקש להשית עונש של מאסר בפועל בשיעור תקופת המעצר שכבר חלפה, ולהוסיף מאסר מותנה. בנוגע לקנס, נטען כי המדובר במשפחת עולים שרק הגיעה לארץ ואין מקום להשית קנס בנסיבות.

5. בתום הטיעונים לעונש - המשיב הביע חרטה, מסר כי הוא מצטער על מעשיו, ובית המשפט קמא ציין בגזר הדין כי התרשם שאכן מדובר בחרטה כנה ואמיתית.

גזר הדין קמא -

6. בגזר הדין נשוא הערעור, קבע בית המשפט קמא כי יש לראות במכלול המעשים בבחינת אירוע אחד ולקבוע מתחם ענישה לכל העבירות יחדיו. לגבי השיקולים בקביעת המתחם - נקבע כי המשיב במעשיו פגע בגופה של המתלוננת ומידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית. עוד נקבע כי ניתן משקל לפסיקה, לרבות הפסיקה שאלה הפנתה המערערת, ואף לחלקו המלא של המשיב בביצוע העבירות. באשר לנזק שנגרם למתלוננת - בית המשפט קמא ציין כי התרשם מהתמונות המתעדות את החבלות שנגרמו למתלוננת ומהתיעוד הרפואי. בשים לב לכל האמור - נקבע כי המתחם ההולם נע בין 6 חודשי מאסר אותם ניתן לרצות בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

7. בנוגע לעונש בתוך המתחם, בית המשפט קמא קבע כי ניתן משקל לנטילת האחריות המלאה של המשיב על מעשיו והודאתו המיידית, לפגיעה של העונש במשיב, לרבות בשל גילו, כאשר מדובר במשיב יליד שנת 1971 שהחליט לעלות ארצה יחד עם בת זוגו, והעבירות בוצעו ביום נחיתתו בארץ, ומאז אותו יום המשיב עצור. עוד ניתן משקל לפגיעה של העונש במשפחתו של המשיב, כאשר במסגרת הראיות לעונש, המתלוננת מסרה כי היא סולחת למשיב, כי אינה מפחדת ממנו וביקשה שלא יוטל עליו מאסר בפועל. עוד נלקח בחשבון היעדר עבר פלילי, והטיעון אודות המצב הכלכלי של המשפחה, אשר הגיעה לארץ זה אך עתה.

8. בתום כל אלה, דן בית המשפט קמא את המשיב לעונשים הבאים:

- מאסר בפועל למשך 6 חודשים החל מיום מעצרו 23.06.2020.
- עונש של 6 חודשי מאסר על תנאי אשר יופעלו אם יעבור המשיב תוך שלוש שנים מיום שחרורו אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע בתיק זה.
- התחייבות כספית על סך 5,000 ₪ להימנע מביצוע אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע וזאת למשך 3 שנים.

טיעוני הצדדים בערעור -

9. עמדת המערערת - המערערת הגישה את הערעור הנוכחי באשר לשיטתה העונש שנגזר על המערער מקל באופן חריג, אינו תואם את מדיניות הענישה, אינו הולם את חומרת העבירות ומחייב התערבות.

10. לגבי מתחם הענישה - נטען כי המתחם נמוך מהראוי, וכי אף בתוך המתחם - לא היה מקום להשית על המשיב עונש הנמצא ברף התחתון של המתחם. נטען כי מדובר בעבירות אלימות במשפחה, הכוללות גם אלימות בשלב

הראשון, אשר גרמה לסימנים כחולים ברגל וביד, וגם איומים ואלימות בשלב השני, כאשר התוצאה הייתה חתך משמעותי בראש באמצעות סכין - על רקע של שתיית אלכוהול באותו המועד.

11. באשר לעמדת המתלוננת (אשר אף נכחה בדיון בערעור), נטען כי בית המשפט קמא ייחס משקל רב מדי לעמדת המתלוננת, אשר ביקשה שהמשיב "יחזור הביתה", ואף נטען יש לתת את הדעת ל"סינדרום האישה המוכה", שהוא סינדרום מוכר. בהקשר זה נטען כי גם המתלוננת הגיעה לארץ זרה, ביום האירוע, תוך שהיא חווה תחושת זרות, עייפות וקשים נלווים מובנים - וכבר ביום זה, היא חשופה לאלימות הקשה מצד המשיב, ונאלצת לקחת חלק בהליך רפואי, בהליכים במשטרה ובהליך המשפטי. לכן, כך נטען, יש לראות את "הסליחה" מטעם המתלוננת ואת רצונה שהמשיב "יחזור הביתה", בהקשר האמור - ולא היה מקום לייחס לדברים משקל כה רב כפי שעשה בית המשפט קמא.

12. נקודה נוספת שביקשה המערערת להדגיש הינה כי אף אם אין מידע לגבי צריכת אלכוהול בעבר (נוכח היעדר מידע על המשיב ובהיעדר תסקיר), הרי שבעובדות כתב האישום, בו הודה המשיב, פורט כי האירוע החל סביב סכסוך בנוגע לצריכת אלכוהול וכי המשיב צרך כמות של אלכוהול באותו היום - דבר המהווה נסיבה שיש לשקול לחומרה ואשר מלמדת על מסוכנות.

13. המערערת הפנתה לתיעוד הרפואי הרלבנטי, ואף לתמונות של החתך בראש המתלוננת, אשר הצריך 5 תפרים, וטענה כי המדובר בחתך שנגרם כתוצאה משימוש בסכין, המצטרף למהלומות שהטיח המשיב במתלוננת באמצעות ידיו בשלב הראשון של האירוע, והמצטרפים לאיום הקשה שהשמיע בפניה, כי "יהרג אותה".

14. המערערת ביקשה להפנות לפסיקה נוהגת, אשר בה הדגישו הערכאות את הצורך להחמיר בענישה כלפי מבצעי עבירות אלימות בתוך המשפחה, ובמיוחד כלפי נשים, ואף הדגישה את ההסלמה שניכרת בימים אלו בתופעה הנוראה, למרבה הצער.

15. עמדת המשיב - המשיב מבקש לדחות את הערעור ולהותיר את גזר הדין על כנו.

16. בא כוחו של המשיב מדגיש מקדמית את ההלכה הנוהגת בדבר אי התערבותה של ערכאת הערעור בענישה, למעט במקרים חריגים וטוען כי אין זה המקרה שבפנינו, נוכח נסיבותיו המיוחדות.

17. באשר לפסיקה שהוצגה מטעם המערערת - נטען כי יש קשת רחבה של פסיקה בעבירות בהן עסקין, והענישה נעה בין מקרים בהם הושתו עונשים צופים פני עתיד בלבד לבין מקרים בהם נגזרו מאסרים ארוכים בפועל, ולכן - והיות והענישה לעולם אינדיבידואלית - יש לבחון את נתוני המקרה ולא להסתמך על השוואה למקרים בודדים "נבחרים" מהפסיקה במקרים המחמירים.

18. לעניין השימוש בסכין - ביקש בא כוח המשיב להבהיר כי על פי עובדות כתב האישום המתוקן, המשיב לא נטל את הסכין ותקף באמצעותו בכוונה את המתלוננת, אלא - וכפי שמתואר בכתב האישום, המשיב ניגש למטבח, אחז סכין בידו, ניגש למתלוננת (אשר שכבה על מיטת חדר השינה) ואיים עליה בכך שאמר "אני אהרוג אותך"; ואז - המתלוננת ניסתה לקום ולהתרחק אולם המשיב **פצע** אותה בראשה באמצעות הסכין שאחז בידו". כלומר, הודגש כי התיאור היה שהמשיב "פצע" את המתלוננת ולא "דקר" או "תקף" אותה, כלומר - שלא יוחסה הייתה לו כוונה לדקור או לתקוף את המתלוננת באמצעות הסכין.

19. בנוסף, נטען כי אמנם - למרבה הצער - האלימות במשפחה גואה, אלא שתופעה מדאיגה וקשה זו לא נובעת מכך שבתי המשפט לא משיתים עונשים חמורים דיים, ודווקא ניתן לראות כי רף הענישה בעלייה מתמדת. עיקר הסיבה להסלמה בתחום זה הינו התקופה המורכבת והייחודית בה אנו נמצאים, המוסיפה מימד של לחץ חריג לתא המשפחתי, ולכן - תיקי האלמ"ב בכל רחבי המדינה כה רבים בעת האחרונה, אך האלימות לא תפחת אם נחמיר

בענישה בתיק ספציפי זה.

20. לענין "סינדרום האישה המוכה", נטען כי לא היה מקום שהמערערת תעלה טיעון בהקשר זה, היות ו"סינדרום" זה אמנם מוכר באופן עקרוני, אך צריך להוכיח כי מאפייניו מתקיימים לגבי המתלוננת דכאן באופן ספציפי - ולא ניתן לטעון לקיומו באופן כללי, בבחינת "ידיעה שיפוטית" החלה על כל הנשים באשר הן, ללא בסיס ראיתי מוצק המתייחס למתלוננת, כאשר הנטל להוכחתו מוטל על שכם המערערת.

21. הודגש כי המדובר בסיטואציה חריגה, שעה שהמשפחה עלתה לארץ ביום האירוע, לאחר מסע קשה מאוד, פיזי ונפשי, כאשר היא מגיעה לארץ "ונוחתת לתוך סגר", וכאשר בארץ מוצאם (אוקראינה) לא היה באותה העת סגר והם כלל לא ידעו מהי המשמעות של הדברים ולא חוו "סגר" טרם הגעתם לארץ. לכן, יש לראות את התפתחות המריבה בין בני הזוג על רקע נתונים אלו, וכפי שקבע בית המשפט קמא - האמור מחייב התחשבות ואי מיצוי הענישה.

22. בא כוח המשיב אף הפנה לדברים שמסרה המתלוננת בבית המשפט קמא, לפיהם היא נשואה למשיב 31 שנים וכי מעולם "דבר כזה לא היה", וביקש לאמץ את אמירתה - כך שהמדובר במעידה, אמנם קשה, אך חד-פעמית, לאורך תקופה לא מבוטלת של 30 שנות זוגיות.

23. טרם סיום, הודגש כי המשיב אמור להשתחרר עקרונית ביום 23.12.2020 אך הוא נכלל בין מי שזכאים להשתחרר בשחרור מנהלי ממש בימים אלו, ולמעשה - הוא סבר כי ישתחרר יום לפני הדיון בערעור או בסמוך לכך, ולכן - המדובר במי שרק הגיע ארצה וכבר "הספיק לחוות את אגרוף הברזל של מערכת האכיפה", ויש מקום לאפשר לו להשתחרר, לאחר שריצה את עונשו כפי שנקבע על ידי בית המשפט קמא, ולהתחיל את הקליטה בארץ.

דין והכרעה -

24. לאחר שקילת טענות הצדדים, מצאנו לקבל את הערעור.

25. אמנם, הלכה היא כי בית המשפט של ערכאת הערעור אינו נוטה להתערב בגזר הדין של הערכאה הדיונית, אך התערבות שכזו נדרשת שעה שהעונש שנגזר על ידה חורג באופן מהותי מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות, כאשר הענישה אינה משקפת את עיקרון ההלימה, בזיקה למהות העבירה ונסיבותיה או כאשר העונש אינו מבטא את חומרת המעשים (ע"פ 4203/19 פלוני נ' מדינת ישראל (29.07.2020)).

26. במקרה הנוכחי, דומה כי הענישה אינה משקפת כראוי את חומרת הדברים. המדובר באירוע "מתפתח", כאשר בשלב הראשון הכה המשיב את המתלוננת בכפות ידיו בעוצמה כה רבה עד אשר נותרו על גופה סימנים כחולים, ובשלב השני - איים עליה בסכין כי "יהרוג אותה", בעודה שוכבת במיטה, ולאחר מכן פצע אותה עם הסכין - בראש, מעל הרקה, באופן שחייב טיפול רפואי ותפרים. בנוסף על כך, האמור בוצע על רקע שתיית אלכוהול ובמהלך סכסוך הקשור בשתיית אלכוהול - ויש לקבל את עמדת המערערת לפיה, אף בהיעדר כל מידע על צריכת אלכוהול בעבר - יש באמור כדי להוות נסיבה לחומרה נוכח המסוכנות הגלומה בדבר.

27. אין ספק שהיה מקום ליתן משקל לסיטואציה המיוחדת של המקרה, שעה שהמשיב הגיע לארץ בבוקרו של היום שבו החלו האירועים, למסע שעברה המשפחה, להשלכות של "הכניסה לבידוד" מיד עם הנחיתה בארץ ולכך שהמעצר והמאסר בוודאי קשים במיוחד עבור המשיב, אשר נכלא "ביום הראשון שלו בארץ" ואינו דובר עברית. בדומה, היה אף לתת משקל להיעדר עבר פלילי ולעמדת המתלוננת - אלא שהמשקל של כל השיקולים מעלה לקולה, כפי שניתן בגזר הדין, אינו מאזן כראוי את מכלול שיקולי הענישה, ועיקרם - עקרון ההלימה.

28. באשר לפסיקה הנוהגת - כפי שטען הסניגור, יש לבחון כל מקרה לגופו, וניתן למצוא מקרים בהם הושתו על מי שביצע עבירות אלימות ואיומים כלפי בת הזוג עונשים קלים יותר (כולל חודשים ספורים של מאסר שרוצה בעבודות שירות), לעומת מקרים בהם העונשים היו חמורים בהרבה, וכללו מאסר בפועל של יותר משנה, אף כאשר המדובר היה באירוע אחד.

29. סבורים אנו כי השוואת המקרים שהוצגו על ידי הצדדים, ומקרים נוספים שנסקרו בפסיקה, מלמדת אף היא כי הענישה סוטה לקולה מהרף הראוי, באופן המחייב התערבות, במיוחד נוכח השימוש בסכין והחבלה בראש.

30. רק לצורך ההמחשה, נפנה לפסיקה הבאה, של בית המשפט העליון:

רע"פ 5861/19 פלוני נ' **מדינת ישראל** (02.01.2020) - שם התברר כתב האישום בו יוחסו למבקש שני מעשי אלימות כלפי אשתו. באירוע הראשון, במהלך ויכוח בין המבקש לבין המתלוננת, הרים המבקש את ידו וניסה לתקוף אותה בעוד שכן אשר נכח במקום, מנע זאת ממנו. המקרה השני, אשר התרחש שלושה חודשים לאחר מכן, המבקש תקף את המתלוננת תחילה במרפסת ולאחר מכן בתוך הדירה. כתוצאה מכך נחבלה המתלוננת בפניה ובשפתיה, דם ירד מפיה והיא נזקקה לטיפול רפואי. בשל כך יוחסו למבקש עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ועבירה של ניסיון לתקיפה סתם של בת זוג. המבקש נדון ל-10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו ולעונשי מאסר מותנים, והמקרה שם בוודאי שאינו חמור פחות מהמקרה הנוכחי.

רע"פ 2486/19 נאטור נ' **מדינת ישראל** (11.04.2019) - המבקש שם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש כלפי בן זוג, תקיפה כלפי בן זוג, וכן בעבירת איומים. בכתב האישום שם יוחסו למבקש 4 אישומים שונים בהם נטען כי המבקש תקף את אשתו, המתלוננת, בארבע הזדמנויות שונות. באחד המקרים בעט המבקש בראשה של המתלוננת, הצמיד אותה עם פניה לקיר, דרך עם רגלו על גבה, והיכה אותה בכל חלקי גופה עד שגרם לה חבלות של ממש. כשנה לאחר מכן, סטר המבקש למתלוננת במהלך ויכוח ובעט בה כך שנפלה ארצה ואיבדה את הכרתה. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת סימנים אדומים בפניה ובצווארה, והיא סבלה מ"ישנוניות", אי שיווי משקל, סחרחורות, בחילות, הקאות. במקרה השלישי, ביקשה המתלוננת להגן על ילדה מפני המבקש, והלה בתגובה נטל כבל מאריך וכרך אותו סביב צווארה עד שנחנקה וסבלה מכאבים ומקושי בבליעה, ואמר לה כי בפעם "יהרג אותה". מספר שבועות לאחר מכן, אחז המבקש ביד המתלוננת, משך בחוזקה בשיערה, ורדף אחריה עד שחשה סחרחורת והתמוטטה. בבית המשפט השלום, נגזרו על המבקש 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ובית המשפט המחוזי החמיר את הענישה לכדי 12 חודשי מאסר בפועל, כאשר שקל מצד אחד את שיקולי השיקום אך מנגד את העבר הפלילי של הנאשם, והדגיש כי הענישה מתונה נוכח חומרת הדברים, וזאת נוכח העובדה כי המדובר בערכאת הערעור. בית המשפט העליון דחה את בקשתו של המבקש להפחית מהעונש והדגיש את חומרת הדברים. המקרה שם חמור מאשר המקרה הנוכחי, והמדובר שם בארבעה אישומים, אך חשוב הוא להביא מדברי בית המשפט, לאמור:

"עבירות אלימות נגד בן זוג פוגעות בשלמות גופו של בן הזוג, בביטחונו, בכבודו ובשלווה חיו. יש לייחס לעבירות אלו חומרה יתירה, באשר ככלל הן מתרחשות בין כתלי הבית באופן הסמוי מן העין, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים בין בני הזוג".

רע"פ 6191/18 בלאל דראושה נ' **מדינת ישראל** (28.08.2018) (להלן: "**עניין דראושה**") - בגדרו הוחמר העונש שהוטל על המבקש בבית משפט השלום, לאחר שהורשע על פי הודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג ובאיומים. המבקש שם ניסה לתקוף את המתלוננת, אשתו, בכך שהניף כיסא וניסה להשליכו לעברה, רדף אחר

המתלוננת כשפטיש בידו והלם ברגלה באמצעות הפטיש. באותו המועד אף איים המבקש על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בחייה. עוד תואר שם מקרה קודם, במהלכו איים המבקש על המתלוננת כי ירביץ לה, בעט ברגלה של המתלוננת, והניף קערת זכוכית לעבר ראשה, תוך איומים. בית משפט השלום גזר את עונשו לכדי 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ובית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והשית עליו 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בית המשפט העליון דחה את בקשתו להקל בענישה.

31. באשר למדיניות הענישה, נוסף עוד כי אין ביכולתנו לקבל את עמדת ההגנה לפיה החמרה הענישה לא תתרום למיגור, ולמצער - לצמצום, תופעת האלימות הנפשעת במשפחה.

32. ברע"פ 5227/20 **סעיד עומר נ' מדינת ישראל** (06.08.2020), אשר עסק אף הוא בעבירות אלימות של בן זוג כלפי זוגתו, חזר לאחרונה בית המשפט העליון על כך כי:

"בית משפט זה שב ועמד על חומרת עבירות האלימות שבהן הורשע המבקש, ועל הגישה המחמירה שיש לנקוט בה כלפי מבצעה".

ובדומה, את ע"פ 4398/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (28.10.2020), שם התייחס בית המשפט העליון לגזר דין שניתן בהתייחס לשורת עבירות אלימות, איומים ועבירות מין שביצע המערער כלפי בת זוגו, ונקבע כי מו הראוי היה להחמיר בענישה -

"ולו נוכח מגמת ההחמרה בעבירות אלימות במשפחה. בית משפט זה קבע פעם אחר פעם כי עבירות אלימות נגד נשים במסגרת התא המשפחתי יזכו ליחס מחמיר, נוכח הערך המוגן שמונח על הכף, והוא "לספק ביטחון לכל אישה ואישה בביתה, מקום מבצרה, בחיק משפחתה" (ע"פ 305/12 **מדינת ישראל נ' צוובנר זליג**, בפסקה 9 (24.6.2013), כפי שצוטט בע"פ 6968/16 **אודי גרני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 10 (22.5.2018)).

ברע"פ 1884/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.03.2019), הודגש שוב כי:

"עבירות אלימות במשפחה הן תופעה נפסדת המהווה נגע רע בחברה, ועל רשויות החוק והמשפט לעשות כל שביכולתן כדי להביא למיגור תופעה זו. כפי שכבר ציינתי במקרה אחר שבא לפניי בע"פ 5307/17 **חלאג' נ' מדינת ישראל** (12.7.2018): "בית משפט זה חזר ועמד לא אחת על הצורך לנקוט בענישה מחמירה ומרתיעה בגין מעשי אלימות קשים כמעשיו של המערער בפניו, בפרט במקרים בהם האלימות מופנית נגד נשים מצד בן זוגם (ראו, למשל, ע"פ 7701/14 **אל טייב נ' מדינת ישראל** (16.5.2016)). מדובר בתופעה חמורה ורחבת היקף, המחייבת הטלת ענישה מרתיעה, אשר בנוסף יהא בה כדי לשקף את הפגיעה הקשה שחוות נשים ממעשי אלימות המופעלים עליהם מצד בן-זוגם, בסביבה שאמורה להיות סביבתן הבטוחה והמוגנת" (שם, בפסקה 15).

וראו אף את עניין דראושה הנ"ל, לאמור:

"כפי שנפסק, "עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי 'להוציא' את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העברין עצמו והן של עבריינים בכוח" (רע"פ 6577/09 **צמח נ' מדינת ישראל** (20.8.2009)).

סיכום ותוצאה -

33. נוכח האמור, עמדתנו היא כי קיימות במקרה זה נסיבות מיוחדות המצדיקות החמרה בעונש, כאשר העונש שהושת על המשיב אינו משקף את חומרת העבירות על נסיבותיהן וסוטה ממדיניות הענישה הנוהגת והמתחייבת, כך שהענישה מחטיאה חלק ממטרות הענישה, ולא ניתן משקל מספק לעקרונות ההלימה וההרתעה.

34. אשר על כן, והיות וערכאה הערעור אינה ממצה את הדין, אנו מחליטים להתערב בענישה, ולהעמיד את עונשו של המשיב על 9 חודשי מאסר בפועל, שתחילתם מיום מעצרו - 23.06.2020, במקום 6 חודשים כפי שקבע בית משפט קמא, וכאשר יתר רכיבי הענישה יישארו בעינם, ויובהר כי גם עונש זה אינו מחמיר, ונגזר מהמדיניות המתייחסת לצמצום בהחמרה בענישה מטעמה של ערכאת הערעור, במיוחד בסמוך למועד השחרור הצפוי של המשיב.

י

ניתן היום, ט"ז כסלו תשפ"א, 02 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.

ר. בש, שופטת

ת. נאות-פרי,
שופטת

א. אליקים, שופט
סגן הנשיא
[אב"ד]